

မိုးမိုး (အင်းလျား)

ဝေဒနာကြာနီပွင့်

ဝေဒနာကြာနီပွင့်
မိုးမိုး (အင်းလျား)

၁

ဝုန်းခနဲ ရိုက်ခတ် မြည်ဟည်းပြီး ဖွာ၍ကျလာသော ရေလှိုင်း၏ အနားသတ်သည် မေန္နယံ့ခြေဖမိုးကို လာရောက်ရိုက်ခတ်ကြသည်။ ပြီးလျှင် တရဲ့ရဲ့မြည်ကာ ပြန်ဆုတ်သွား၏။ ရပ်နေသော ခန္ဓာကိုယ်သည် ရေလှိုင်း နောက်သို့ တရွေ့ရွေ့ လိုက်ပါသွားသလို ထင်မှတ်ရလေသည်။ တကယ်တော့ လူက နေရာမှမရွေ့။ ရေလှိုင်းများက နောက်ဆုတ်ပြီး သဲမှုန်လေးများ ကသာ ရွေ့လျား မျောပါသွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။ မေန္နယံ့ ဆံပင်များသည် လည်း လေမှာပျံဝဲနေ၏။ မေန္နယံ့ ခန္ဓာကိုယ်သည် ရေလှိုင်းများနောက်သို့ တကယ်ပင် လိုက်ပါသွားလှလှ ဖြစ်နေလေပြီ။ လေသည် ပို၍ ကြမ်းတမ်းလာသည်။

ကောင်းကင်သည် ရုတ်တရက် မှောင်မည်းလာပြီး ပင်လယ်ပြင်သည် စိမ်းညို၍လာ၏။ မုန်တိုင်း ကျတော့မည်...

‘မေန္နယံ ပြန်လာခဲ့တော့၊ ဒီမိုးကို လွှတ်အောင် ပြေးနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး’

အော်၍ ပြောလိုက်သော အနီ့အသံသည် ဝိုးတဝါးသာ ရောက်လာသည်။ လေတိုက်သံက ပိုမိုကျယ်လောင်လာသည်။ မိုးသည် သူ့နောက်မှ အမီ ပြေးလိုက်လာနေလေသည်။ ငယ်ငယ်ကတော့ မိုးနှင့် အပြေးပြိုင်ဖူးသည်။

အနောက်ဘက်မှာ မိုးတွေ ညိုလာနေသည်ကို မြင်သည်နှင့် မကြာခင် မိုး စက်တွေမှ လွတ်အောင် တဲဆီအရောက် ပြေးရသည်မှာ အသည်းအေးစရာ ကောင်းလှသည်။ သဲများကြားမှ ရုန်း၍ ပြေးရသဖြင့် ခရီးက မတွင်လှပေ။ သို့သော် အားအင်နှင့် စိတ်ဓာတ်က ပေါ့ပါးလွန်းသဖြင့် မိုးစက်များ ကျောပေါ်သို့ မကျမီ တဲအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်နိုင်စမြဲ။ မိုးလွတ်ရာကို ရောက်ပြီး တဝေါဝေါ သွန်ချလိုက်သော မိုးရေများကိုကြည့်ကာ ရယ်မောရသည်မှာ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်စရာ ကောင်းလှသည်။

ယခုတော့ သည်မိုးကိုလည်း လွတ်အောင် ပြေးနိုင်သည့်အင်အား မရှိတော့။ ပြေးလိုစိတ်လည်း မရှိတော့။ အနီသည်သာ သူ့ဆီသို့ ပြေးလာနေ၏။

မိုးဖွားလေးများ မေနှယ့် ကိုယ်ပေါ်သို့ လွင့်စဉ်စပြုလာသည်။ မေနှယ့် ပင်လယ်ပြင်ကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ ပင်လယ်၏ မြည်ဟည်းသံသည် ကျယ်လောင်လွန်းလှသည်။ သည်အသံတွေကြားမှာ အဖေအသံကို ကြားနေရသည်။ အဖေ၏ အော်ညည်းသံတွေ။ မေနှယ့် နားနှစ်ဖက်ကို ပိတ်ကာ ပြန်ပြေးလာ၏။ သို့သော် ခြေထောက်များက သဲတွေထဲ နစ်ဝင်နေကြပြန်လေသည်။

‘လာစမ်း မေနှယ့်။ စောစောကတည်းက ပြန်လာတော့လို့ ပြောနေတာ၊ ခုတော့ မိုးမလွတ်တော့ဘူး’

အနီသည် မေနှယ့် လက်မောင်းကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကာ အားစိုက်၍ ပြေးလေသည်။ မေနှယ့်သည် အနီ့လက်ကို ပြန်ဆုပ်ကာ သဲကြားမှာ ရုန်း၍ပြေးသည်။ သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်လုံးပေါ် မိုးသီးမိုးပေါက်ကြီးများ အဆက်မပြတ် ကျလာကာ စိုရွှဲကုန်တော့သည်။ ထိုအခါ ခြေထောက်များသည် ပို၍ လေးကန်သွားကြလေသည်။ အနီသည် မေနှယ့်ကို လက်မောင်းရင်းမှ ကိုင်ကာ ပြေးလေသည်။ တဲရှေ့သို့ ရောက်တော့ သူတို့

နှစ်ယောက်လုံး မောဟိုက်နေသည်။ မိုးဒဏ်မှ လွတ်မြောက်ခြင်း မရှိသည့် တိုင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြီးလိုက်သည်။ မျက်လုံးများ ကတော့ ငယ်ငယ်ကလို ပျော်ရွှင်ကြည်နူးသည့် အရိပ်အယောင် မဟုတ် တော့။ ပိုမို ရင့်ကျက်နေသည်။ ဘာကိုပဲဖြစ်ဖြစ် အနိုင်မရသော်လည်း ဝမ်းနည်းစရာ မဟုတ်တော့သည့် အသွင် ဆောင်နေ၏။

မေနှယ်သည် တဲထဲသို့ဝင်သွားပြီး ဦးလေး၏ ပုဆိုးဟောင်းနှင့် ရှပ်အင်္ကျီ အဟောင်း တစ်ထည်ကို ရှာသည်။ ပြီးတော့ အပြင်သို့ ပစ်ပေးလိုက်သည်။ သူက လျင်မြန်စွာ အင်္ကျီလုံချည်များကို လဲလှယ်ရသည်။ အရီးလေးသည် တံခါးများကို လိုက်ပိတ်နေ၏။ လေတိုက်သံက ဆူညံနေလေသည်။

အနီသည် အိမ်ရှေ့တံခါး တစ်ခြမ်းကို ပိတ်ကာ အဝတ်လဲနေသည်။ မေနှယ်က ဆံပင်များကို မျက်နှာသုတ်ပဝါဖြင့် သုတ်ရင်း တဲရှေ့သို့ ပြန်ထွက် လာ၏။

‘ဦးလေးလည်း ပြန်မရောက်သေးဘူး’

မေနှယ် အနီ့ကို မကြည့်ဘဲ ပြောသည်။ အနီ့မျက်နှာမှာ စိုးရိမ်ပူပန်မှု အား ချက်ချင်း ဖုံးကွယ်လိုက်သည်ကို မေနှယ် အမိအရ သိလိုက်သည်။

‘ခု ငြိမ်သွားမှာ၊ သူတို့လာနေလောက်ပါပြီ’

အရီးလေးသည် ရေနွေးအိုးတစ်လုံးကို မ ကာ တဲရှေ့သို့ ထွက်လာလေ သည်။ ပြီးတော့ ရေနွေးအိုးကို ချထားခဲ့ကာ အထဲသို့ ပြန်ဝင်သွား ပြန်သည်။ မေနှယ်သည် အနီ့နားမှာကပ်၍ ထိုင်ချ လိုက်၏။ အနီကလည်း ဘေးသို့ ရွှေ့မပေးပေ။ မေနှယ် မျက်လုံးများကိုသာ စူးစမ်းသလို လှမ်းကြည့် နေသည်။

‘ငါတော့ ဘာကိုမှ စိုးရိမ်ပူပန်မှု မထားတော့ဘူး’

မေန္ဒယ်က ဆံပင်များကို နောက်သို့ လှန်ချရင်း စကားပြောသည်။ အနီ့
အနေးဖြင့် မေန္ဒယ် ထိုကဲ့သို့ ပေါ့ပေါ့ပြောတတ်သည်ကို သိပြီးဖြစ်
သော်လည်း သည်တစ်ခါ ပြောပုံကိုတော့ မကြိုက်လှပေ။ ခါတိုင်းလို ဖြစ်
သမျှကို ရင်ဆိုင်ဖို့ သတ္တိမနည်းသော စကားမျိုးမဟုတ်ဘဲ စိတ်ပျက်
လက်လျှော့သည့် စကားမျိုးဟု နားလည်လိုက်သည်။

‘အဲဒါ နင်မှားတယ် စိုးရိမ်စရာရှိရင် စိုးရိမ်ရမယ်၊ စိုးရိမ်စရာ မဟုတ်ရင် မစိုးရိမ်နဲ့ပေါ့၊ ဒါမှ သဘာဝကျတာ’

မေန္တယ်သည် ဦးလေး၏ အင်္ကျီများကို မတော်တရော် ဝတ်ထားသော အနီ့ကို ကြည့်ကာ တစ်ချက် ရယ်လိုက်သေး၏။ ထိုသို့ ရယ်သည်ကိုတော့ အနီသဘောကျသည်။ ထိုအမှုအရာမှာ မေန္တယ်၏ ပင်ကို အမှုအရာဖြစ်၏။ မေန္တယ်စိတ်ထဲမှာ ဘာမျှပူပန်သောက မရှိသည့်အခါ အရာရာကို ပွင့်လင်းစွာ ကြည့်မြင်ရယ်မောတတ်သည်။ အဲဒါမှ မေန္တယ်အစစ်။ သူ့ သူငယ်ချင်း မေန္တယ်အစစ်။

မေန္တယ် ချက်ချင်း ပြန်တည်သွားသည်။

‘စိုးရိမ်လွန်းတော့ ရင်ထဲမှာ သိပ်မောတယ်၊ နောက်တစ်ခါ စိုးရိမ်တဲ့ အတိုင်း ဖြစ်လာတော့ ရင်ကွဲရပြန်ရော၊ နှစ်ခါခံရတယ်လေ’

ဒုက္ခကို တစ်ခါတည်းသာ ခံစားချင်သည့်စိတ်၊ သည်းမခံနိုင်သည့် စိတ် ကတော့ မေန္နယံစိတ်ပင်။ သို့သော် ကုန်လွန်ခဲ့ပြီးသည့် ဝမ်းနည်း ပူဆွေး စရာကိစ္စကို ထပ်ကာထပ်ကာ သတိရနေတတ်သည်ကတော့ မေန္နယံအဖို့ သည်ကိစ္စတစ်ခုတည်းသာ ရှိမည်ထင်၏။ သည့်အတွက်လည်း မေန္နယံကို အပြစ်မဆိုသာပေ။ မေန္နယံ တော်တော် ခံစားရရှာမှာပဲဟု တွေးကာ စိတ်မ ကောင်း ဖြစ်ရသည်။ ပြီးတော့ ထိုသို့ ခံစားရေးသည့် အချိန်မှာမှ တစ်သက် လုံး အတူ ပေါင်းသင်းခဲ့ကြသော အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း တစ်ယောက်

အနေဖြင့် အဝေးသို့ ရောက်နေခဲ့ရသည်ကိုလည်း မကျေမနပ် ဖြစ်မိပြန်လေသည်။ မေနှယ်ကို နှစ်သိမ့်အားပေးမှု မပြုခဲ့ရသည်ကိုပင် နှမြောတသခြင်း ဖြစ်နေမိသည်။ သနားစရာကောင်းသည့် မေနှယ်။

‘မိုးပါးသွားပြီ မေနှယ်၊ တော်ကြာ ပြန်လင်းတော့မှာပဲ’

မေနှယ်အတွက် အသက်သာဆုံး ဖြစ်မည်ထင်သည့် စကားလုံးကို ရွေး၍ ပြောလိုက်သည်။

အရီးလေးသည် ရေနွေးကြမ်း ပန်းကန်လုံးနှစ်လုံးကို ဆေးကြောကာ ယူလာ၏။ ပင်လယ်ဘက်ကို တစ်ချက် မျှော်ကြည့်လိုက်သော်လည်း အထူး တတည် စိုးရိမ်ပူပန်ဟန် မမြင်ရတော့။ မေနှယ် ယူဆသလိုပင် စိုးရိမ်ပူပန် မှု မထားတော့သည့် သဘောပဲလား မသိ။

‘အင့် သောက်လိုက်ဦး၊ နင်တို့နှစ်ယောက်လုံး အတော်ချမ်းနေဖို့’

အရီးလေးသည် စကားနည်းသူ ဖြစ်၏။ လေသံကလည်း ခပ်ဝဲဝဲ ဖြစ်သည်။ မြန်မြန်ပြောလျှင် မေနှယ်တို့ပင် နားမလည်ပေ။ အနီကတော့ သံတွဲမှာ ကြီးပြင်းရသော်လည်း ရန်ကုန်ကို အရောက်များသည်။ ကျောင်းရောက်စက စကားဝဲသည်ကို သူငယ်ချင်းတွေက နားမလည် သော်လည်း ယခုတော့ အသုံးအနှုန်းတွေကပါ ပြောင်းသွားသည်။ ပြီးတော့ မေနှယ်ကလည်း စကားပြောလျှင် ရခိုင်သံ မပေါက်လှပေ။ ဦးလေးဦးသောင်းရွှေတို့နှင့် အနေများ၍လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ မေနှယ် ဖေဖေသည် ဇီးဖြူကုန်းရွာသား ဖြစ်သော်လည်း မေနှယ်မေမေကတော့ ပြည်မြို့သူ ဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက် အကြောင်းပါခဲ့သည်လဲတော့ မသိ။ မေနှယ်အမေသည် စောစီးစွာ လူ့ဘဝကို စွန့်ခွာသွားခြင်းဖြင့် သူ့ဘဝ ဇာတ်ကြောင်းကို မြှုပ်နှံသွားခဲ့သည်။

မေနှယ်အဖေ၏ အဖြစ်ကတော့ ဘာမှမကြာသေး။ ပူပူနွေးနွေးပင် ဖြစ်

သေးသည်။ အထူးသဖြင့် မေန္နယံအတွက် လောလောလတ်လတ်ပင် ဖြစ်သေးသည်။ သူငယ်ချင်း အနီကို အဖေ အကြောင်း ပြန်ပြောရသည်ကပင် မနေ့တစ်နေ့ကမှ မဟုတ်တာ။

မေန္နယံသည် အနီအတွက် ရေနှေးကြမ်းတစ်ခွက် ငဲ့ပေးသည်။

‘ငါ ပင်လယ်နားမှာ မနေချင်တော့ဘူး’

မေန္နယံအသံသည် အားပျော့သော်လည်း ပြတ်သားလှသည်။ သောက အရိပ်အငွေ့ ပါသော်လည်း အနာဂတ်အတွင်း အားသစ်မွေးမြူချင်သည့် လက္ခဏာ အပြည့်ရှိနေသည်။

‘နင် စာမေးပွဲ ဖြေနိုင်လား’

အနီ မေန္နယံလက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း မေးသည်။ မေန္နယံအဖေ ပင်လယ်ပြင်မှာ သေဆုံးခဲ့ရခြင်းသည် မေန္နယံ စာမေးပွဲ ဖြေပြီးမှ ဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အနီသာ ပထမနှစ်ဝက် ကျောင်းပိတ်လျှင် ပိတ်ချင်း ရန်ကုန်မှ ပြန်လာခဲ့လျှင် မေန္နယံအဖြစ်ကို မြင်ရပေလိမ့်မည်။

‘ကောင်းကောင်း ဖြေနိုင်တယ်၊ အဖေကလည်း ငါ့ကို ကောင်းကောင်း ဖြေနိုင်အောင် လုပ်ပေးခဲ့တာပဲ၊ ငါ ဦးသောင်းရွှေတို့ အိမ်မှာနေတုန်း ပညာသင်ဖြောင့်အောင်ဆိုပြီး တစ်ချိန်လုံး သူ အလုပ် လုပ်နေခဲ့တာ’

အခြေအနေက နောက်ပြန်ရောက်သွားပြန်၍ ချက်ချင်း စကားဆက်နိုင်ဖို့ စဉ်းစားရသည်။

‘ဒါဆိုရင် နင် အောင်မှာသေချာတာပဲ၊ ရန်ကုန်ကိုပဲ လိုက်ခဲ့ပေါ့’

မေန္နယံခေါင်းကို မြန်မြန်ညိတ်သည့် အတွက် ဝမ်းသာရသည်။

‘ဦးသောင်းရွှေကလည်း ပြောတယ်၊ ရန်ကုန်ကို ပို့ပေးမယ်တဲ့၊ ဟိုမှာ အမေ့ညီမ တစ်ယောက်လည်း ရှိတယ်၊ ဒေါ်ကြွေကို နင် သိတယ်မဟုတ်လား’

အနီက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

မေနှယ်တစ်ယောက် ဆယ်တန်းအောင်လျှင်သော်မှ ကျောင်းဆက်တက်ဖို့ ကိစ္စသည် လွယ်သည်တော့ မဟုတ်ပေ။ မေနှယ် ကျောင်းစရိတ်ကို မည်သူက တာဝန်ယူမည်နည်း။ ယခင်ကတော့ မေနှယ်ကို သံတွဲရှိ ဦးသောင်းရွှေတို့ အိမ်သို့ ပို့ပေးကာ မေနှယ် ဖေဖေက ရတတ်သမျှ စရိတ်ကို ပို့ပေးသည်။ ဦးသောင်းရွှေတို့အိမ်မှာ မေနှယ်သည် အလိုက်သိသွားကူညီညာ လုပ်ကိုင်ပေးရင်း ကျောင်းတက်ခဲ့ရ သည်ကို အနီအသိပင်။ ယခုတော့ နောက်မှ မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်ပေးမည့် အဖေလည်း မရှိတော့။ သူတစ်ပါး အပေါ် လုံးလုံးလျားလျား အားကိုးရမည့် မေနှယ် ဖြစ်နေသည်။

‘ငါ့ကိုလည်း ထည့်တွက်ပါ မေနှယ်၊ နင် ကျောင်းတက်နိုင်အောင် ငါ စီစဉ်ပေးမယ်’

မေနှယ် ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါသည်၊ အနီ အံ့ဩသွားသည်။ မေနှယ်သည် သူ့အပေါ်မှာ မာနထားလေသည်လား။ ဘယ်အရာမဆို အရှုံးမပေးဘဲ လုပ်ကိုင်တတ်သော မေနှယ်သဘောကို သူသိသည်။ သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆီးဖြူကုန်းရွာမှာ အတူကြီးပြင်းခဲ့ပြီး ပင်လယ်ကမ်းနားမှာ လက်တွဲ၍ ပြေးလွှားဆော့ကစားခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည်။ ယောက်ျားလေးနှင့် မိန်းကလေးပင် ဖြစ်သော်လည်း ကြမ်းတမ်းစွာ ဆော့ကစားတတ်သော မေနှယ်နှင့် အစ်မတွေကြားမှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရပြီး မိန်းကလေးများနှင့် ရောရောနှောနှော နေတတ်သော အနီတို့ နှစ်ယောက်ကို မည်သူကမျှ ခွဲခြား၍ မမြင်တော့။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ မည်သို့သော သံသယမှ မရှိဖူးသည်မှာလည်း အမှန်ပင်။

‘ငါ ရန်ကုန်သွားမှာ ကျောင်းတက်ဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ပင်လယ်နားက ခဏထွက်ပြေးချင်တာရယ်၊ ငါ့ဘဝအတွက် တစ်ခုခု လုပ်ချင်တာရယ် အဲဒါ

ကြောင့်ပဲ’

အနီသည် မေနှယ့်အတွက် ကြေကွဲသွားသည်။ မေနှယ် ရင့်ကျက်လာသည် မှန်သော်လည်း အချိန်မတန်သေးဟု ထင်သည်။

‘နင် အလုပ် လုပ်မလို့လား’

မေနှယ် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ မေနှယ့်ကို ကရုဏာ သက်မိပြန်သည်။ ရန်ကုန်မြို့ကြီးပေါ်မှာ ဆယ်တန်း အောင်ရုံလောက်နှင့် မည်သည့်အလုပ်ကိုများ အလွယ်တကူ ရလိမ့်မည်ဟု မေနှယ် ထင်နေပါလိမ့်။ သို့သော် မပြောရက်သေးပေ။

‘အလုပ်လုပ်ပြီး ကျောင်းတက်မှာလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျောင်းတက်လို့ ရရင်လည်း ရ၊ မရရင်လည်း စာပေးစာယူပေါ့’

မေနှယ့် သတ္တိကို ကျိတ်၍ချီးကျူးမိသည်မှာ အမှန်ပင်။ မေနှယ့်မျက်နှာကို လေးစားစွာ ငေးကြည့်မိသည်။ ပင်လယ်ရေကို မြူးထူးစွာ ဆော့ကစားတတ်သော်လည်း မေနှယ့် အသားသည် သိပ်ပြီး မည်းမနေပေ။ ညိုသည် ဆိုရုံသာ ရှိသည်။ ဇီးဖြူကုန်းရွာထဲမှာ မေနှယ်လောက် အဆော့သန်သော ကလေးသည်လည်း မရှိခဲ့။ ခြောက်နှင့် ခုနစ်နှစ်လောက်အထိ ကျောင်းတက်ခိုင်း၍ မရဘဲ နွေရာသီဧည့်ကျချိန်ဝယ် ခရုပန်းကုံး လုပ်ရောင်းဖို့ လောက်သာ စိတ်စောနေတတ်သော မေနှယ့်ကို သူ့အဖေက တဖြန်းဖြန်း ရိုက်ကာ သံတွဲသို့ ပို့ခဲ့သည်ကို သတိရသည်။ သည်တော့လည်း မေနှယ်သည် ကျောင်းစာကို စိတ်ဝင်စားကာ အတန်းထဲမှာ ဗိုလ်စွဲခဲ့လေသည်။ သို့သော် ယောက်ျားလေးများနှင့် မကြာခဏ ရန်ဖြစ်တတ်သော မေနှယ်ကို အနီကပင် အစ်ကိုကြီးလုပ်ကာ ကာကွယ်ဖြေရှင်း ပေးခဲ့ရသည်။ အနီသည် မေနှယ့်ထက် နှစ်နှစ်ကြီး၏။ မေနှယ်၏ ငယ်နာမည် ‘ခရု’ ဟု ကျောင်းမှာ

လူကြားအောင် ခေါ်လျှင်တော့ မေနှယ်သည် နှုတ်ခမ်းစုကာ အနီ့ကို စိတ်ကောက်နေတတ်လေသည်။

သူရန်ကုန်မှာ ကျောင်းသွားနေသည့် နှစ်နှစ်တာ ကာလအတွင်းမှာ မေနှယ်၏ ဘဝသည် များစွာ ပြောင်းလဲသွားလိမ့်မည်ဟု အနီ့ မထင်ခဲ့ပေ။

‘ကျောင်းတက်ရင်း အလုပ် လုပ်မယ်ဆိုတော့ ဘာအလုပ်များ လုပ်လို့ရမှာလဲ မေနှယ်ရယ်’

အနီ့က ခပ်ညည်းညည်းလေး ပြောလိုက်သည်။ ရန်ကုန်မြို့ဆိုတာ ဇီးဖြူကုန်းရွာလေးလို အေးအေးဆေးဆေး နေလို့ရတဲ့အရပ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း မေနှယ်ကို ပြောပြချင်သေးသည်။ ယခု အချိန်မှာ ပြောပြလျှင်လည်း မေနှယ် စိတ်ဓာတ် ကျသွားမှာ စိုးသည်။

‘ဒေါ်ကြွေက လှည်းတန်းဈေးထဲမှာ အင်္ကျီချုပ်ဆိုင် ဖွင့်ထားတယ်လေ၊ ငါ အဖေနဲ့ တစ်ခါ ရန်ကုန် ရောက်ဖူးပါတယ်၊ နင်တို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းနဲ့လည်း နီးတယ်ဟုတ်’

‘ဟေ၊ ဪ အေး၊ နင် ခုနစ်တန်းနှစ်တုန်းက သင်္ဘောနဲ့ လိုက်သွားတာ မဟုတ်လား၊ ဘာလဲ နင်က အင်္ကျီချုပ်စားမလို့လား။”

မေးသာမေးလိုက်ရသော်လည်း မေနှယ် ခေါင်းညိတ်ပြလိမ့်မည်ဟု မထင်မိပေ။ အကိုင်အတွယ် အသွားအလာ ကြမ်းတမ်းလှသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်က အင်္ကျီ ချုပ်တတ်ပုံမလား။ သူသိသော ခရုပုတီးသည်ပင် သူများတကာလို ချောချောမွေ့မွေ့လေးတွေ မဟုတ်။ အချွန်တွေ အတက်တွေနှင့် ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဖြစ်နေတတ်သည်။ သို့သော် အရင့်နှင့်အနုတွဲ၍ အရောင်စပ်ပုံ၊ မျက်စိအမြင်မှာ ထင်ထင်ရှားရှား ရှိနေတတ်ပုံတို့ကြောင့် လူကြိုက်များသည်ကတော့ အမှန်ပင်။

‘ငါ သင်မှာပေါ့ဟဲ့၊ ခု ဒေါ်ဒေါ်လှက စက်နင်းသင်ပေးနေတာ၊ ရင်ကုန်မှာ ဆို အင်္ကျီ ချုပ်ခ ကလည်း သိပ်ရတာပဲတဲ့’

မေနှယ်၏ တက်ကြွနေသော မျှော်လင့်ချက်တွေကို မဖျက်ဆီးချင်ပေ။

ပင်လယ်ပြင်သည် မိုးငွေ့တို့မှ ကင်းလွတ်ကာ ပြန်လည်လင်းစ ပြုပြီ။
လေယာဉ်ပျံတစ်စင်း ကောင်းကင်မှ ပျံဝဲလာကာ လေယာဉ်ကွင်းဆီ ထိုး
ဆင်းသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မေနှယ်သည် ကမ်းခြေဘက်သို့ မျှော်ကြည့်နေရာက တဲထဲမှ ရုတ်တရက်
ပြေးဆင်းသွားသည်။ အနီလည်း နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားသည်။ သူ
တို့သည် ကမ်းခြေဘက်ကို မျက်နှာမူထားသော ဘန်ဂလို တစ်ခုကို ကွေ့
ပတ်ပြေးသွားရသည်။ မေနှယ် မျက်စိလျင်လှသည်။ ခပ်ဝေးဝေးမှ မည်း
မည်းအစက်ကလေးသည် လှေတစ်စင်းဆိုတာ သူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သေ
ချောနေပါလိမ့်။ မေနှယ်သည် သူ့အဖေ ပင်လယ်က ပြန်မလာတော့သည့်
နေ့တွေကကော သည်လိုပဲ အမည်းစက် ကလေးတွေကို မျှော်မှန်းကြည့်နေ
ခဲ့သလား။

လှေသည် တဖြည်းဖြည်း နီးလာ၏။ ရှားရှားပါးပါး ဧည့်သည် တစ်စုသည်
လည်း ကမ်းခြေဘက်သို့ ဆင်းလာ၏။ အနီသည် ရေလှိုင်းများကြားသို့ ထိုး
ဆင်းသွားသည်။ လှိုင်းကြားမှာ တငြိမ်ငြိမ် ဖြစ်နေသောလှေကို ကမ်းတီသို့
ဝိုင်းကူ၍ ဆွဲသည်။ လှေပေါ်မှ ထွန်းအေး ဆင်းလာပြီး အနီ့ကို ကူသည်။
လှေဦးသည် သဲပြင်နှင့် ခြစ်မိသည်နှင့် တစ်ပတ်လည်စေကာ ကုန်းပေါ်
ရောက်အောင် ဆွဲတင်ကြသည်။

ပိုက်ကွန်ကြားမှာ လူးလွန်နေသော ငါးလေးများကို ကြည့်၍ မေနှယ်
မျက်နှာသည် သောကကိုမေ့ကာ မြူးထူးနေသည်။ ငါးကို ဝယ်ရန်
စောင့်ဆိုင်းနေသူများလည်း မျက်နှာ ကြည်စင်နေကြသည်။ ခံစားချက်ချင်း

တော့ တူမည်မထင်ပေ။

‘အနီ မင်း ဘယ်တုန်းက ရောက်လဲ’

ထွန်းအေးသည် တစ်ချက် လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး လှေကို မြဲအောင် တင်
နေသည်။ အရီးလေးယောက်ျား ကိုအောင်ဇံက တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

‘ငါ တစ်နေ့ကမှ ရောက်တာ’

သူတို့အားလုံးသည် အချိန်ကုန် မခံတော့ဘဲ ပိုက်ကြိုးများကို စတင်
ရှင်းလင်း နေကြလေသည်။ အရီးလေးသည် တောင်းတစ်လုံးကို ကိုင်ကာ
သူတို့ဆီ လှမ်းလာနေ၏။

ယခုတော့လည်း ပင်လယ်ပြင်သည် စိမ်းကြည့်၍ နေပြန်လေသည်။

‘ငါ လိုက်ခဲ့ရင် စရိတ်ကုန်ရုံသာရှိဖို့၊ ဒီတော့ မင်းသာ ကြည့်ခေါ်သွား၊ မကြွတို့အိမ်ကို သေသေချာချာ လိုက်ပို့၊ ငါ အားလုံး စာရေးထားပြီးသား၊ လေယာဉ်ကွင်းတော့ လာကြိုနိုင်မယ် မဟုတ်၊ သူ့အိမ်ကသာ စောင့်နေဖို့ပဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး’

မေနှယ်သည် ဦးသောင်းရွှေကို ဦးသုံးကြိမ်ချ၍ ကန်တော့နေသည်။ ဦးသောင်းရွှေမိန်းမ ဒေါ်လှက မေနှယ်အတွက် လိုအပ်မည်ထင်သော အရာတွေကို ဂရုတစိုက် ထုပ်ပိုးပေးနေသည်။

‘ခရ၊ ညည်း ငါ့ကို မကန်တော့နဲ့’

ဒေါ်လှက တစ်ခွန်းတည်း ပြောသည်။ မေနှယ် ကန်တော့လျှင် မျက်ရည်ကျမိမည်ကို စိုးရွံ့လေသလား။ မေနှယ်ကလည်း ဒေါ်လှကို ရဲရဲမကြည့်ပေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေနှယ် မျက်ရည်မကျသည်ကို အနီ ကျိတ်၍ ဝမ်းသာမိသည်။ မေနှယ်သည် သွားများကိုကား တင်းတင်း စေ့ထားလေဟန် မြင်ရသည်။ သင်္ကြန်ရက်တွေမှာ ဝတ်လေ့ရှိသော ရခိုင်ချိတ်လုံချည် ပြာပြာလေးမှာ အရောင်ဖျော့စ ပြုပြီ။ အင်္ကျီအပြာနုကတော့ အသစ် ချုပ်ထားဟန် တူ၏။ ကိုယ်လုံးက ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်မို့ အဆင်ပြေသော်လည်း အနီမြင်ဖူးသော ရန်ကုန်သူတွေနှင့် ဆိုလျှင်တော့ တခြားစီပင်။ ဆံပင်များကတော့ ကျောလယ်လောက်ရှိကာ ဖြန့်၍ချထားသည်မို့ ခေတ်နောက်ကျ သည်ဟု မဆိုသာ။

‘ရိုးလမ်းကနေ အဖော်ကောင်းရင်တော့ ငါလည်း တစ်ခေါက်လာခဲ့ဦးမယ်’

ဒေါ်လှက သံယောဇဉ်မပြတ်စွာ ပြောနေသေးသည်။ ဒေါ်လှသည် မေနှယ့် အမေနှင့် အမျိုးသား၊ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေလား အနီ သေသေချာချာ မသိပေ။ သို့သော် မေနှယ့် အမေနှင့်ပတ်သက်ပြီး မေနှယ့်တို့ သားအဖကို ကြည့်ရှုစောင့်မခဲ့သည်။ မေနှယ့်အဖေသည် ရိုးသား လွန်းပြီး အစဉ်အဆက် လုပ်လာခဲ့သော တံငါအလုပ်ကလွဲ၍ အခြားအလုပ် မလုပ်တတ်။ မေနှယ့်အမေသာ စောစောစီးစီး ဆုံးပါးမသွားဘူးဆိုလျှင်တော့ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်နိုင်ကောင်း ပေသည်။ မေနှယ့်သည် သူ့အမေလိုပဲ ထက်မြက် ဖျတ်လတ်သည်ဟု ဒေါ်လှက ပြောဖူး၏။

‘အဆင်သင့် ဖြစ်ရင် သွားကြစို့’

ဦးသောင်းရွှေက ပြောလိုက်သည်။ အနီက ဦးသောင်းရွှေတို့ အိမ်မှ ဆင်းခဲ့သည်။ အိမ်မှာ ဂျစ်ကားသွားယူရသည်။ အနီ့အဖေ ဂျစ်ကား ဝယ်ထားသည်မှာ သိပ်မကြာသေး။ အနီတို့ အဖေ စတင်ပြီး စီးပွားဖြစ်ထွန်းလာသည့် နှစ်မှာ အနီ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် စတက်သည်ဆိုတာ အနီ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ မေနှယ့်ပါ သူ့လို ကံကောင်းလျှင် သူငယ်ချင်းတစ်တွေ ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းမလဲဟု အနီ တွေးမိ၏။

အနီ့ အဖေနှင့်အမေသည် အထုပ်အပိုးပြင်ကာ အိမ်မှာ အသင့်စောင့်နေကြလေသည်။

‘ဟဲ့၊ သူရိုက်က တစ်ခါတည်း မလိုက်လာကြဘူးလား’

အမေ့အသံမှာ အနည်းငယ် သဘောမကျသည့် သဘောတွေ စွက်နေသည်ဟု အနီ ထင်သည်။ စကားကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတတ်တာ

လည်း တစ်ကြောင်းဖြစ်၏။

‘ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လာမလဲ အမေရဲ့ ပစ္စည်းတွေနဲ့ ဥစ္စာ’

အနီသည် သူ့သားရေသေတ္တာနှင့် စားစရာများ ထည့်ထားသောခြင်းကို ယူလိုက်သည်။ အမေက ခြင်းကို ပြန်ဆွဲထား၏။

‘ဘယ့်ကလောက်များ များသမို့လဲ’

‘အိုက္ကွာ၊ ဟိုမှာ သွားနေဖို့ရာ ရှိသလောက်တော့ သယ်သွားဖို့’

အဖေက ရှုပ်အင်္ကျီကို ထပ်ဝတ်ရင်း ပြောသည်။

‘သား၊ မင်းရဲ့ သားရေသေတ္တာကို အမေ သော့ခတ်ထားတယ်နော်၊ ရော့သော့ကို သေသေချာချာသိမ်း’

အနီက အမေ့လက်ထဲမှ သော့ကိုယူပြီး အိတ်ထဲထည့်လိုက်၏။ မေနှယ်၏ သံသေတ္တာ အဟောင်းလေးနှင့် ကြိမ်ခြင်းတောင်းဟောင်းလေးကို မျက်စိထဲ မြင်ယောင်ကာ ကြိုတင် အားနာမိလေသည်။

‘အမေက လေယာဉ်ကွင်း လိုက်ဦးမလို့လား’

‘လိုက်ရဖို့ပေါ့ သားရယ်’

အနီစိတ်ထဲမှာ စိုးရိမ်နေသည်ကို ဖွင့်ပြောသင့် မသင့် စဉ်းစားရသေးသည်။

‘အမေ၊ ခရုက စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ သူ့ရှေ့မှာ စကားပြောရင် သတိထားပြောနော်’

အမေက သူ့သားကို အံ့ဩသလို ကြည့်လိုက်ပြီး ဘာမျှ မပြောတော့။

‘ကိုချစ်အောင် သေသွားတာ တို့လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး သားရယ်၊ ခက်တာက ဒီကောင်ဟာ အတော် ခေါင်းမာတာပဲ၊ ငါ အုန်းခြံဝယ်ဖို့ တိုက်တွန်းတုန်းကသာ ဒီကောင် နားထောင်ခဲ့ရင် ဒီလိုတောင် ဖြစ်မယ်

မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီတုန်းက မကြည်နွယ်လည်း ရှိသေးတယ်’

‘အိုတော်၊ ကိုယ်က အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းပေးတိုင်းလည်း လိုက်နာ ချင်မှ လိုက်နာတာကို၊ ဒီလူက တစ်ဇွတ်ထိုး သမားကြီးပါ’

အနီသည် စကားစ မြန်မြန် ပြတ်စေရန် အိမ်ထဲမှ အလျင်ဆုံး ဆင်းလိုက် သည်။ သားရေအိတ်များကို ကားပေါ် ပစ်တင်ပြီး နာရီကို ကြည့်၏။ အမေ နှင့် အဖေသည် ရှေ့ခန်းမှာ အတူထိုင်လေသည်။

‘လာလေ သား၊ အမေ့ဘေးကို’

‘နေပါစေ အမေ၊ ခရုကို အမေ့ဘေးမှာ ထိုင်ပါစေ’

မေနှယ်သည် တစ်ယောက်တည်းရပ်ကာ စောင့်နေရှာလေသည်။ ကား ပေါ်မှာ အနီတို့မေမေ ပါတာကို မြင်တော့ မေနှယ် နှုတ်ခမ်းများ အနည်းငယ် စေ့သွားသည်ကို အနီ သတိထားမိသည်။

‘လာ မေနှယ်၊ သေတ္တာ နောက်ကိုပေး၊ ဦးလေးကော မလိုက်ဘူးလား’

မေနှယ် ခေါင်းခါပြသည်။ အိမ်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ဒေါ်လှ သည် သူတို့ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

‘မလိုက်ဘူးလား’

အနီ့ အမေက လှမ်းမေးသည်။

‘မလိုက်တော့ဘူး၊ မသိန်းတင်တို့ ပါသားပဲ’

ဦးလေး ဦးသောင်းရွှေလည်း အိမ်ထဲက ထွက်မလာပေ။

‘မေနှယ် ရှေ့မှာထိုင်’

‘လာလေ ခရု၊ ရှေ့ကိုလာ’

အနီ့အမေက လှမ်းခေါ်ဖော်ရ၍ အနီ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။

ကားသည် ကွေ့ပတ်၍

ပြန်ထွက်လာ၏။ မြို့မှထွက်သော် တောရိပ်တောင်ရိပ်တို့သည် တရွေ့ရွေ့ ကျန်ရစ်သည်။ မေန္နယံစိတ်ထဲမှာ မည်သို့ ခံစားရမည်ကို မသိသော်လည်း အနီ့ ရင်မှာတော့ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ဖြစ်နေ၏။ မေန္နယံသည် သူ့ ဘဝဟောင်းကို မေ့ပစ်ဖို့ ကြိုးစားနေရခြင်း အဖြစ်အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။ မေန္နယံ သူနှင့် အတူတူပါလာသည့် အတွက်မူ ဝမ်းမြောက်မိ လေသည်။

ဇီးဖြူကုန်းရွာကို ဖြတ်လာစဉ် ငပလီကမ်းခြေဘက်ကို မကြည့်မိအောင် အနီ သတိထားနေမိသည်။ မေန္နယံ၏ မျက်ဝန်းများဆီသို့ မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်မိတော့လည်း မေန္နယံသည် ကမ်းခြေနှင့် ဆန့်ကျင်ရာဘက် သို့သာ မျက်နှာမူထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ မေန္နယံဆံပင်များသည် တဖွားဖွား လွင့်လျက် နောက်ဘက်သို့ ပြန်ပြေးနေကြသည်။ မေန္နယံ မျက်လုံးများ စိုစွတ်ကာ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ထားသည်ကိုမူ အနီ မြင်ဖြစ်အောင် မြင်၏။

ဇီးဖြူကုန်းရွာသည် လှပသော ကမ်းခြေနံဘေးမှာ ကျန်ရစ်သည်။

လေယာဉ်ကွင်းမှာ အနီ ဦးဆောင်လုပ်ကိုင်သမျှကို မေန္နယံသည် ခပ်မဆိတ် ကြည့်နေ၏။ အနီ့အမေ၏ အမှာစကားများကို အနီ ဂရုတစိုက် နားမထောင်နိုင်သည့်အတွက် မေန္နယံ ကြားထဲက အနေခက်ပုံ ရသည်။

လေယာဉ်တစ်စင်း ဆင်းလာသည်။ ဧည့်သည် သိပ်မပါပေ။ မြို့ခံလူက များ၏။ ငပလီ ကမ်းခြေသို့ လာသော ဧည့်သည်များသည် မိုးဦးလေဦးကို ရှောင်လေ့ရှိ၏။

‘ကဲ၊ သွားကြရအောင် မေန္နယံ’

မေန္ဒယ်သည် သားရေအိတ်လေးတစ်ခုကိုသာ လက်မှာဆွဲထားသည်။ အကျည်းတန်သော မေန္ဒယ်နှင့် သေတ္တာဟောင်းလေးသည် လေယာဉ်ကွင်းသို့ ရောက်သွားလေပြီ။ မေန္ဒယ်သည် ခြေလှမ်းကို စလှမ်းမည်ပြုပြီးမှ လေယာဉ်ကွင်း၏ တံခါးဝဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထွန်းအေးသည် သူတို့ရှိရာသို့ လျှောက်လာနေလေသည်။ ညိုမှောင်သော ထွန်းအေး၏ အသားသည် နေရောင်အောက်မှာ လက်နေသည်။ သူ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာရဟန်ရှိသဖြင့် မောနေသည်။ အနားရောက်တော့ မည်သူ့ကိုမျှ မကြည့်။ မေန္ဒယ်ကိုသာ ပလတ်စတစ်နှင့် ထုပ်ထားသော အထုပ်တစ်ထုပ် လှမ်းပေးသည်။

‘ကားဖြတ်သွားတာကို လှမ်းမြင်လိုက်မှ အမြန်လိုက်လာရတာ၊ ငါက ဒီနေ့ မသွားသေးဘူး မှတ်လို့’

ဇီးဖြူကုန်းမှ လေယာဉ်ကွင်းထိ လျှောက်လာရသည်မှာ နည်းသည်တော့ မဟုတ်ပေ။ ထွန်းအေးမို့သာ သည်လောက် ခြေလှမ်းမြန်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု အနီတွေးမိသည်။ ထွန်းအေးနှင့်မေန္ဒယ် သိပ်ပြီး ရင်းနှီးခင်မင်ခြင်း ရှိလိမ့်မည်ဟု အနီ မထင်မိပေ။ အနီနှင့် ကွဲကွာနေသည့် ကာလများအတွင်း သူတို့ခင်မင်သွားကြသည်လား။ တစ်နည်းအားဖြင့်တော့လည်း မေန္ဒယ်သည် ယောက်ျားလေးများနှင့်သာ အပေါင်းအသင်းများသူ ဖြစ်သည်မို့ မဆန်းလှပေ။

‘ငါ လေယာဉ်ပေါ်တက်တော့မှာ’

မေန္ဒယ်က အထုပ်ကို လှမ်းယူရင်း ပြောသည်။ ခြေလှမ်းများ ကလည်း ပြင်ပြီး ဖြစ်နေသည်။ ထွန်းအေးကလည်း အေးအေးဆေးဆေး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

‘အရီးလေးတို့ကို စောင့်ရှောက်နော်’

ထွန်းအေး ခေါင်းညိတ်သည်။

မေနှယ်သည် သူ့ရှေ့မှ လှမ်းထွက်သွား၏။ အနီသည် ထွန်းအေးကို နှုတ်ဆက်ရန် လှမ်းကြည့်ရလေသည်။ ငယ်ငယ်က အနီနှင့် မေနှယ်တို့ လက်တွဲ ပြေးလွှားနေခိုက် တံငါလှေနှင့်သာ လိုက်လိုက် သွားတတ်သော ထွန်းအေးကို အနီ မြင်ယောင်သည်။ ထွန်းအေးသည် စကားနည်းကာ ကြမ်းတမ်း မာကျောသဖြင့် သူတို့ ယောက်ျားလေးများက ရှောင်သည်။ အနီ တို့ကိုလည်း မိန်းမ ဆန်သည်ဟု ထွန်းအေးက ရှုတ်ချတတ်သည်ကို သတိရ သည်။

‘သွားမယ်ဟေ့ ထွန်းအေး’

‘အေးကွာ’

ထွန်းအေး ထိုမျှသာ ပြောသည်။

လေယာဉ်ပြတင်းမှ နေ၍ အနီတို့ လှမ်းကြည့်သောအခါ လက်တပြပြ ဖြစ် နေသော အနီ၊ အမေနှင့် အဖေကိုသာ မြင်ရလျက် ထွန်းအေးကိုတော့ မ တွေ့ရပေ။
